

Geachte heer Peter De Graef,

Ik kan me voorstellen dat u verrast bent een brief te ontvangen van een u onbekend mens. En al zeker een bedankbrief. En toch is dat de reden waarom ik u schrijf. Omdat ik u wil bedanken voor wat u voor mij, die bewuste septemberavond, hebt betekend.

Laat me u de context schetsen.

“Als alles in je leven wegvalt, wat heb je dan nog”, vroeg iemand me ooit.

Ik dacht toen: mijn woorden. Mijn kijk. Mijn poëzie. Hoe onbetekenend die ook is.

En toen viel alles weg. Of toch, dat voelde zo.

Want niet àlles was weg. De zon kwam op en ging onder. Een zekerheid.

Maar voorts had het leven zich door een samenloop van pijnlijke omstandigheden, in haar bedding gekeerd en wist ik vooralsnog even niet meer wat onder en boven was.

Als alles wegvalt, wat heb je dan nog?

Nee, zelfs geen woorden meer. Het papier trok scheef bij elk gedicht dat ik uit de printer wou persen.

Maar kijk, een theaterzaal.

Die ik tijdens een doelloze zwerftocht half verdoofd binnenstroompelde.

Ik wist niet wat er speelde maar kocht een kaartje. Het laatste. Ik wist niet waarom. Het voelde als het enige waar ik op dat moment nog de energie voor had.

Jij was het. Met je monoloog “Henri”. Over mens-zijn. Over het verscheurende gebeuren van mens-zijn. En over een bewaarengel.

De mens die pas nadat hij alles verwoest heeft en kwijt is, beseft dat hij gezien en geliefd werd.

Een podium. Een stoel. En jij met het tot kunstvorm verheven metadenken, in schril contrast met mijn eigen geest die op dat moment sputterde en vastliep in haar eigen uitgegraven spoor.

Je nam me mee, tilde me heel even uit mijn logge lijf dat zich geen weg meer wist en opende

zo de deur naar buiten. Er was meer dan mijn pijn. Ik kon weer even afstand nemen en het grotere geheel zien.

Als alles wegvalt, wat heb je dan nog?

Kijken naar een podium, een stoel, een man.

Soms is dat alles

of net voldoende

om verder te kunnen.

Dankjewel Peter, om me geholpen te hebben afstand te nemen van mezelf, door me mee te nemen in een verhaal, door kunst gecreëerd. Hoe onbetekenend die kunst voor de buitenwereld soms lijkt, zij redt levens.

Hartelijke groet,

Vanessa Daniëls